

1

Саме вуса нагадали мені про те, що я більше не в Англії, — товста сіра багатоніжка, що надійно приховувала верхню губу чоловіка; сільські вуса, ковбойські вуса, мініатюрні вусики бізнесменів. Удома таких вусів не побачиш.

Я не могла відірвати від них очей.

— Мем?

Єдиною людиною з такими вусами, яку я бачила вдома, був містер Нейлор, наш учитель математики. До того ж у його вусах завше було повно крихіток від печива — а ми рахували їх на уроках алгебри.

— Мем?

— Ой. Перепрошую.

Чоловік у формі різким порухом товстого пальця запросив мене пройти вперед. Його погляд не відривався від екрана. Я чекала в кабінці, відчуваючи, як піт від довгої подорожі повільно випаровується з моєї спини. Він підняв руку й поворушив чотирма пухкими пальцями.

Лише через декілька секунд я усвідомила, що так він просить мій паспорт.

— Ім'я.

— Там написано, — відповіла я.

— Ваше ім'я, мем.

— Луїза Елізабет Кларк. — Я зазирнула за його стійку. — Хоча мене ніхто не називає Елізабет. Уже після того,

як мене так назвали, моя мати усвідомила, що це звучати-
ме як Лу Ліззі. А якщо промовити дуже швидко, то взагалі
виходить якась нісенітниця. Хоча мій тато каже, що це досить
підхоже ім'я. Не те щоб я не любила своє ім'я, все ж таки во-
но моє. Я маю на увазі, навіщо вам такі дивачки у країні.
Ха! — Мій голос нервово відскочив від скляної перегородки.

Чоловік вперше поглянув на мене. У нього були міцні
плечі та погляд, під котрим, здавалося, було неможливо по-
ворушитися. Він не усміхався і до того ж дочекався, поки
зникне й моя усмішка.

— Пробачте, — мовила я. — Люди в формі змушують
мене нервуватися.

Я озирнулася й побачила залу паспортного контролю, до-
вжелезну чергу, що, немов змія, звивалася безліч разів, пе-
ретворившись на непроглядне, вируюче море людей.

— Яюсь дивнуvато стояти у тій черзі. Відверто кажучи,
це найдовша черга в моєму житті. Я вже навіть хотіла роз-
почати складання свого списку подарунків на Різдво.

— Покладіть руку на сканер.

— Він завжди такий великий?

— Сканер? — Він насупився.

— Потік людей.

Але він більш не слухав. Він роздивлявся щось на екра-
ні. Я поклатала пальці на маленький сенсор. І тоді задзвонив
мій телефон.

Мама: «Ти приземлилася?»

Я вже хотіла написати відповідь вільною рукою, але чо-
ловік сердито подивився на мене.

— Мем, користуватися мобільним телефоном заборонено.

— Це лише моя мама. Вона хоче знати, чи все гаразд. Я прибрала телефон із його поля зору та нишком відправила їй смайлик.

— Мета поїздки?

«Що це?» — миттєво відповіла мама. У телефонному листуванні мама почувається мов риба у воді й тепер робить це швидше, ніж розмовляє. А це вона робить із надсвітловою швидкістю.

«Ти знаєш, що мій телефон не показує ці маленькі малюночки. Це SOS? Луїзо, скажи, що в тебе все гаразд».

— Мета поїздки, мем? Вуса чоловіка нервово сіпнулися. Він повільно додав:

— Що ви робитимете тут, у Сполучених Штатах?

— У мене тут нова робота.

— А саме?

— Я працюватиму на одну родину в Нью-Йорку. В Центральному парку.

На коротку мить брови чоловіка трохи піднялися догори. Він ще раз перевірів мою адресу, вочевидь, щоб переконатися у моїх словах.

— У чому полягає ваша робота?

— Це трохи складно пояснити. Щось на кшталт оплачуваної компаньйонки.

— *Оплачуваної компаньйонки?*

— Так, щось типу того. Я працювала на цього чоловіка. Я була його компаньйонкою, а також давала йому ліки, гуляла з ним і годувала. Насправді це не так дивно, як воно

звучить, до речі — в нього були паралізовані руки. Ніякого збочення. Насправді моя остання робота скінчилася чимось більшим, бо дуже складно не зблизитися з людьми, котрих доглядаєш, а Вілл — той чоловік — виявився просто чудовою людиною, і ми... Що ж, ми закохались одне в одного.

Промовивши це, я вкотре відчула, як на очі навертаються сльози. Я жваво витерла їх рукою.

— Отже, гадаю, яюсь так я і працюватиму. За винятком романтичного аспекту. І годування.

Працівник імміграційної служби мовчки витріщався на мене. Я спробувала усміхнутися.

— Зазвичай я не плачу під час розмов про роботу. Незважаючи на моє дивне ім'я. Ха! Але я кохала його. А він кохав мене. А потім він... Що ж, він вирішив обірвати своє життя. Отже, це щось на кшталт спроби розпочати все знову. — Тепер сльози безупинно та страшенно недоречно котилися з моїх очей. Я не знала, як їх зупинити. Здавалося, уже ніщо не допоможе. — Пробачте. Мабуть, це через різницю в часових поясах. Вдома зараз була б майже друга ночі, правильно? До того ж я більш про нього не говорю. Я маю на увазі, у мене тепер є новий хлопець. І він просто чудовий! Він фельдшер! І сексуальний! Це як виграти в лотерею хлопців, так? Сексуальний фельдшер?

Я почала копірситися у сумочці в пошуках носової хустинки. Підвівши очі, я побачила, що чоловік простягнув мені коробку з серветками. Я взяла одну.

— Дякую. Отже, у будь-якому разі, мій друг Натан — він із Нової Зеландії — працює тут, і саме він допоміг мені

отримати цю роботу, і я поки що не знаю, що саме робитиму, окрім того, що доглядатиму жінку одного багатія, котра страждає від депресії. Але я вирішила, що цього разу я житиму так, як хотів Вілл, бо до цього я робила все неправильно. Все закінчилося тим, що я влаштувалася на роботу в аеропорту.

Я завмерла.

— Ні — ой — я не кажу, що це погано — працювати в аеропорту! Я впевнена, що імміграційна служба — це дуже важливо. *Дуже* важливо. Але у мене є свій план. Тут я кожного тижня робитиму щось нове, а також завжди казатиму «так».

— Казатимете «так»?

— Погоджуватимуся на все нове. Вілл завжди казав, що я сама позбавляю себе всього нового. Це і є мій план.

Офіцер ще раз продивився мої документи.

— Ви неправильно заповнили розділ з адресою. Мені потрібен поштовий індекс.

Він простягнув мені бланк. Я подивилася номер на роздрукованому папірці й записала його тремтливими пальцями. Я поглянула ліворуч, на чергу, котра ставала дедалі неспокійнішою. На початку сусідньої черги двоє офіцерів опитували китайську родину. Жінка почала сваритися, і їх повели до бокової кімнати. Раптово я відчула себе неймовірно самотньою.

Офіцер нахилився вперед, щоб подивитися на людей, що чекають своєї черги. А тоді просто поставив штамп у паспорті.

— Нехай щастить, Луїзо Кларк, — сказав він.

Я витріщилася на нього.

— І це все?

— Так, усе.

Я усміхнулася.

— Ой, дякую! Це дуже мило з вашого боку. Я маю на увазі, дуже дивно опинитися на іншому кінці світу геть на самоті, тож мені дуже приємно зустріти тут першу хорошу людину, і...

— Ви повинні йти, мем.

— Звісно. Перепрошую.

Я збрала свої речі та відкинула спітніле пасмо волосся з обличчя.

— І, мем...

— Так? — Цікаво, що ще я зробила неправильно.

Він не відводив очей від екрана.

— Будьте обережні з тим, чому казатимете «так».

Натан, як і обіцяв, чекав на мене в залі прибуття. Я ніяково оглянула натовп, майже впевнена в тому, що ніхто не прийде, але він стояв посеред юрби та розмахував широкою долонею над метушливими головами. Він підвів і другу руку, розтягнувши рот в усмішці. Крізь натовп він пробрався до мене і, міцно обійнявши, підняв на руки.

— Лу!

Побачивши його, я відчула, як щось усередині раптом стиснулося — щось, пов'язане з Віллом, його втратою та незагоєними ранами, які болять іще дужче від нелегких семи годин у літакові, — на щастя, він тримав мене так міцно, що в мене був час, аби опанувати себе.

— Ласкаво просимо в Нью-Йорк, Коротулько! Я бачу, твій вишуканий смак і досі з тобою.

Він із усмішкою оглянув мене. Я розправила свою тигрову сукню в стилі 1970-х. Я подумала, що виглядатиму в ній як Джекі Кеннеді Онассіс¹. Якби Джекі Кеннеді ще й розлила каву собі на коліна в літаку.

— Я дуже радий тебе бачити.

Він підхопив мої свинцеві валізи, немов вони були наповнені пір'ячком.

— Ну ж бо. Треба відвезти тебе додому. Моя машина в ремонті, тож містер Г. позичив мені свою. Затори страшенні, але доїдеш із шиком.

Машина містера Гопніка була гладкою, чорною та величезною, немов автобус. Двері зачинялися зі стриманим глухим *кліком*, що свідчило про шестизначний цінник. Натан завантажив мої валізи до багажного відділення, а я, зітхнувши, вместилася на пасажирському сидінні. Я перевірила телефон, відповіла на чотирнадцять повідомлень від матері, написавши їй, що я вже в машині й зателефоную завтра, потім відповіла Семові, котрий сказав, що сумує за мною. Та додала смайлик із поцілунком.

— Як справи в хлопця? — запитав Натан, зиркнувши на мене.

— Усе добре, дякую.

Я додала ще декілька смайликів, так, про всяк випадок.

---

¹ Жаклін Був'є (після першого шлюбу — Кеннеді, після другого — Онассіс, широко відома як Джекі) — перша леді США у 1961 — 1963 роках. (Тут і далі прим. пер.)

— Не дуже засмутився через те, що ти поїхала?

Я знизала плечима.

— Він розуміє, що це необхідно.

— Усі ми розуміємо. Просто тобі знадобилося трохи більше часу, от і все.

Я відклала телефон, відкинулася у кріслі та почала читати незнайомі назви, що блимали за вікном: «Магазин шин Майло», «Тренажерний зал Річі», машини швидкої допомоги, вантажівки, занедбані будинки з облізлою фарбою та скрипучими сходами, баскетбольні майданчики, водії, що п'ють щось із величезних пластикових стаканів. Натан увімкнув радіо, і я почула голос чоловіка на ім'я Лоренцо, який говорив про бейсбол. На коротку мить мені здалося, що я перебуваю в якійсь умовній реальності.

— Отже, завтра розпочнемо все налагоджувати. У тебе вже є ідеї? Я подумав, що спершу варто дати тобі виспатися, а вже потім зводити тебе на сніданок. А в перші ж вихідні ти просто повинна відчути Нью-Йорк на повну.

— Звучить чудово.

— Вони повернуться з замиського клубу аж завтра ввечері. Минулого тижня вони трохи посварилися. Я все розповім, але тільки коли ти відіспишся.

Я витріщилася на нього.

— Ніяких секретів, чи не так? Це ж не буде...

— Вони не схожі на Трейнорів. Звичайнісінька багатенька родина з деякими труднощами.

— Вона хоч добра?

— Вона просто чудова. Вона... непроста жінка. Але чудова. Він також.

Я вже давно зрозуміла, що можна не сподіватися на більш точний опис від Натана. Він замовк — Натан ніколи не любив надто пліткувати, — а я просто сиділа в ідеальному «мерседесі» з кондиціонером, силкуючись побороти хвили сну, що вперто намагалися накрити мене з головою. Я подумала про Сема, котрий, мабуть, зараз спить у залізничному вагоні в декількох тисячах миль від мене. Я пригадала Тріну й Тома, що туляться в моїй маленькій квартирі у Лондоні. У мої думки вривався голос Натана:

— Тільки подивися.

Я підвела очі, здавалося, повні піску, і побачила Бруклінський міст, Мангеттен, що мерехтить мільйоном забувених уламків світла, приголомшливий, лискучий, донезмоги грандіозний та прекрасний. Краєвид був настільки знайомий із телебачення та фільмів, що просто неможливо усвідомити, що бачиш його реально. Я підскочила у кріслі, приголомшена тим, що ми їдемо саме туди, до найвідомішого мегаполіса на планеті.

— Цей краєвид ніколи не старіє, га? Трішки більший за Стортфолд.

Саме у цей момент я усвідомила: *це мій новий дім.*

— Привіт, Ашоку. Як справи?

Натан котив мої валізи мармуровим вестибюлем, а я роздивлялася чорно-білу плитку під ногами та латунні поруччя, намагаючись не спіткнутися та прислухаючись до власних кроків, що розходилися луною в просторій кімнаті. Це нагадало мені вхід до величезного і трохи старовинного готелю: ліфт із полірованої латуні, червоно-золоті ліврейні

килими, дещо похмура стійка рецепції. У повітрі пахло бджолиним воском, відполірованим взуттям та грішми.

— Усе гаразд, друже. А це хто?

— Це Луїза. Вона працюватиме на місці Г.

Портъє у формі підвівся з-за свого столу і простягнув мені руку. В нього була широка усмішка, а його очі, здавалося, бачили все на світі.

— Приємно познайомитись, Ашоку.

— Британка! У мене є двоюрідний брат у Лондоні. У Кройдовні. Ви знаєте Кройдовн? Ви живете десь поблизу? Він такий великий хлопець, може, ви зустрічалися?

— Я не була в Кройдоні, — відповіла я. І додала, побачивши, як згасла його усмішка: — Але обов'язково його навідаю, коли наступного разу буду в тих краях.

— Луїзо, ласкаво просимо до Лавері. Якщо вам щось знадобиться, якщо вам щось незрозуміло, одразу кажіть мені. Я працюю двадцять чотири на сім.

— Він не жартує, — зауважив Натан. — Іноді мені здається, що він і спить під тим столом.

Він жестом вказав на тьмяно-сірий службовий ліфт у задній частині вестибюля.

— Троє дітей, котрим нема ще й п'яти, друже, — сказав Ашок. — Повірте, робота тут рятує мою нервову систему. Не можу сказати те саме про свою дружину. — Він широко всміхнувся. — Справді, міс Луїзо. Якщо вам щось знадобиться, я до ваших послуг.

— А як щодо наркотиків, повій та публічних будинків? — прошепотіла я, коли за нами зачинилися двері службового ліфта.

— Ні. Тільки квитки до театру, бронювання столиків у ресторанах та послуги найкращих хімчисток, — відповів Натан. — Це ж П'ята авеню. Боже мій, чим ти займалася в Лондоні?

Резиденція Гопніків становила шістсот п'ятдесят квадратних метрів другого та третього поверхів готичної будівлі з червоної цегли, це дуже рідкісний дуплекс для цієї частини Нью-Йорка, що свідчило про заможність багатьох поколінь сім'ї Гопніків. Як розповів мені Натан, Лавері — це зменшена копія знаменитої будівлі Дакота, а також один із найстаріших кооперативів на верхньому Іст-Сайді. Ніхто не може купити або продати тут квартиру без схвалення ради мешканців будинку, котрі, як правило, категорично налаштовані проти будь-яких змін. І поки розкішні кондомініуми по той бік парку, з їхніми ресторанами, тренажерними залами, дитячими садками, панорамами басейнами, радо приймали нові грошенята — російських олігархів, зірок естради, китайських сталевих магнатів та мільярдерів, що збили капітал у сфері технологій, — мешканці Лавері насолоджувалися старою доброю класикою.

Ці апартamenti передавалися із покоління в покоління; їхні жителі вже давно навчилися миритися з системою трубопроводів 1930-х років і навіть припинили боротися за дозвіл змінити щось більш масштабне, ніж перемикач світла, — вони просто мовчки спостерігали за тим, як навколо них змінюється Нью-Йорк, як люди зазвичай мовчки ігнорують жебрака з картонною табличкою.

Я ледве встигла розглянути велич самого дуплекса, з його паркетною підлогою, високою стелею та дамастовими шторами завдовжки в поверх, коли ми попрямували до приміщення прислуги, що ховалося десь у закутках другого поверху, у самому кінці довгого вузького коридору, який тягнувся з кухні, — аномалія, що була нормою в давнину. Більш нові або реконструйовані будівлі не мають приміщень для прислуги: тепер економки та няні мають виїжджати з Квінсу або Нью-Джерсі на світанку й повертатися додому вже затемна. Але родина Гопніків володіла цими крихітними кімнатками з самих перших днів життя будівлі. Їх не можна було від'єднати чи продати, і хоч офіційно вони були прив'язані до основної резиденції, багато хто хотів зробити з них комори для зберігання речей. Нескладно зрозуміти, чому саме.

— Ми прийшли. — Натан відчинив двері й поставив мої валізи.

Моя кімната була розміром приблизно три на три метри. У ній були двоспальне ліжко, телевізор, комод і шафа.

У кутку стояло невеличке крісло, оббите бежевою тканиною. Його сидіння втомлено провисало від попередніх мешканців кімнати. Крихітне віконце, можливо, виходило на південь. Або на північ. Або на схід. Було складно сказати, адже воно впиралося у цегляну стіну сусідньої будівлі, такої високої, що можна було побачити небо лише за умови, якщо притиснутися обличчям до скла і вивернути шию.

Трохи далі по коридору я побачила спільну кухню, яку я ділитиму з Натаном та економкою, чия кімната була навпроти.

На моєму столі лежав акуратний стосик із п'яти темно-зелених сорочок поло, а також щось схоже на чорні штани з дешевим тефлоновим блиском.

— Вони не казали тобі про уніформу?

Я взяла до рук одну з сорочок.

— Це лише сорочка і штани. Гопніки вважають, що з уніформою набагато простіше. Усі знають своє місце.

— Якщо хочеш бути схожим на професійного гольфіста.

Я зазирнула до крихітної ванної з коричневого мармуру, що з літами вкрився пліснявою та водним каменем. Поруч із душовою кабіною стояв і маленький унітаз, що, здавалося, походив аж із 1940-х. На полиці лежали мило в паперовій обгортці та засіб від тарганів.

— Насправді за мангеттенськими мірками це дуже щед्रो з їхнього боку, — пояснив Натан. — Я знаю, що кімната трохи обтріпана, але місіс Г. каже, що ми можемо вдихнути у неї нове життя. Декілька додаткових ламп та швидка поїздка до магазину декору, і все заграє...

— Мені все подобається, — мовила я. Я повернулася до нього. — Я в Нью-Йорку, Натане. Я насправді тут, — мій голос тремтів.

Він стиснув моє плече.

— Саме так. Ти насправді тут.

Я насилу розібрала валізи, перехопила їжі, котру Натан, як справжній американець, називав «їжа на винос», продивилася декілька з 859 каналів на своєму маленькому телевізорі, більшість із яких, здавалося, безупинно крутили матчі з американського футболу, рекламу засобів для

покращення травлення або ж низькосортні детективні шоу, а потім заснула. Я здригнулася і прокинулася о четвертій сорок п'ять ранку. Ще декілька хвилин була збита з пантелику далеким і незнайомим звуком сирени та низьким риком вантажівки, а тоді увімкнула світло, пригадала, де я, і відчула радісне хвилювання.

Я дістала з сумки ноутбук і написала повідомлення Семові.

«Ти тут? Цілую».

Трохи почекала, але відповіді не було. Він казав, що його збиває з пантелику ця різниця в часі. Я відклала ноутбук і спробувала заснути (Тріна казала, що коли я не висплюся, то виглядаю геть як сумна кобила). Але незнайомі звуки великого міста, зокрема сирени, не збиралися мене відпускати, тому о шостій я встала з ліжка та прийняла душ, намагаючись ігнорувати іржу у воді, що не лилася, а бризкала навсібіч. Я одяглася (у бірюзову блузку з короткими рукавами й зображенням статуї Свободи та джинсовий сарафан) і вирушила на пошуки кави.

Невпевнено ідучи коридором, я намагалася пригадати, де саме розташована кухня для персоналу, яку Натан показував напередодні. Відчинила двері й побачила жінку, яка обернулася та здивовано уп'ялася на мене. Вона була кремезна і немолода, а її волосся лежало акуратними темними хвилями, немов у кінозірки 1930-х років. Мала гарні темні очі, але куточки її губ були опущені донизу, немов у постійному несхваленні.

— Гм... доброго ранку!

Вона продовжувала пильно дивитися на мене.